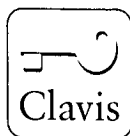

Inez van Loon

Speed

Achter in dit boek staat een woordenlijst waarin de cursieve skateboardtermen worden uitgelegd.

Andere boeken van Inez van Loon bij Clavis

Skatespotting

Switchflip

SlideSs

Street

Lara

Twee meisje en het geluk

Inez van Loon

Speed

© 2013 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: skateboarden, vriendschap, zomer, vakantie

NUR 284

ISBN 978 90 448 2123 9

D/2013/4124/221

Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

www.inezvanloon.com

Eindelijk vakantie

‘Die *stairs* op het schoolplein maar weer?’ stelt Levi voor.

‘Ach, dat wordt toch niks. Ben je net goed en wel bezig, komt de conciërge met zijn kefhondje. Die man jaagt zelfs nog op skateboarders in de vakantie,’ bromt Joep.

‘De *stairs* hier dan?’ Ze rijden net langs het stadhuis en werpen een blik op alle trappen daar.

‘Te vaak geskatet daar,’ is het enige commentaar van Joep.

Het is om peentjes te zweten, zo warm. Met een slakkengangetje cruisen Levi en Joep verder op hun fiets. Likkend aan een ijsje houden ze met hun andere hand het skateboard op hun stuur in bedwang.

‘Laten we die kant uit fietsen en kijken wat we tegenkomen,’ wijst Levi met zijn ijsje als ze bij een rotonde komen.

‘Oké,’ antwoordt Joep schouderophalend.

Plotseling moeten ze uitwijken voor een Amerikaanse slee.

‘Wow, wat een vette bak!’ Joep fluit tussen zijn tanden.

Het is nog maar het begin van de zomervakantie en de verveling is al toegeslagen. Het lijkt wel of iedereen op de eerste dag van de zomervakantie vertrokken is, zo uitgestorven is het op straat.

‘Wat is er weinig te beleven in dat dorp van ons,’ baalt Levi hardop. ‘Container gespot!’ roept hij er gelijk enthousiast overheen. Meteen staat hij vol op de rem en Joep knalt met zijn fiets tegen hem op.

‘Shit, dude!’

Samen turen ze een stille straat vol bomen in.

‘Ja, vette shit, dude ... Volgens mij eentje vol met planken.’ Met een grote grijns kijkt Levi weer naar Joep. In één hap hebben ze hun ijsje achter de kiezen. Een paar tellen later staan ze naast de container en in één oogopslag overzien ze de buit. Het volgende moment ligt de fiets van Levi tegen een heg en klimt hij over het randje van de container. Hij zakt weg tot zijn knieën en begint er planken uit te trekken.

‘Doet me denken aan de houtzagerij,’ grinnikt Joep, die nog relaxed op zijn fiets zit en over de rand meekijkt.

Even denkt Levi aan de loods waar ze hun eigen skatepark hadden gebouwd. Helaas is de houtzagerij niet zo lang geleden met loods en al gesloopt. ‘Tja,’ zegt hij en veegt met zijn hand het zweet van zijn voorhoofd.

‘Die daaronder ... Nee, man, ik bedoel die andere,’ wijst Joep ongeduldig.

‘Pak het effe zelf,’ zegt Levi met zijn handen in z’n zij.

‘Oké, ik kom al.’ Joep gooit zijn fiets tegen die van Levi. ‘Maar wat gaan we bouwen?’ vraagt hij terwijl Levi een plank aangeeft. ‘En waar?’

Ze spieden over de straat. Er is geen kip te bekennen. Door het raam van een huis ziet Levi een grote oranje parasol. De meeste mensen zullen wel in de achtertuin uithangen.

‘Het is weer om met je voeten in een teil met ijsblokken te zitten,’ zegt Joep, die zijn blik volgt. ‘Waarom bouwen we niet gewoon hier, naast de container?’

Levi krabbelt zich achter z’n oor en denkt hardop na. ‘Een plank ... met een blok of een balk eronder.’ Zijn ogen speuren door de container. ‘Hebbes!’ Het volgende moment geeft hij Joep een dikke balk aan. ‘Er ligt hier ook nog een tafeltje waar we over heen kunnen springen ...’ Vol enthousiasme begint hij het uit de rotzooi te trekken.

‘Nee, wacht effe, dude, ik heb een veel beter idee,’ zegt Joep, die met zijn hand over de rand van de container gaat. ‘Waarom maken we niet een nog wat hogere *schans* en proberen dan de rand van de container te *sliden* of te *grinden*?’

‘Cool!’

Zo gezegd, zo gedaan. Joep vist nog een balk tussen het hout uit. Vijf minuten later staat er een, nou ja, redelijk stabiele schans naast de container. Alleen valt het nog niet mee om die te skaten. De ene na de andere *boardslide* ... ‘Toch best moeilijk,’ wordt er iedere keer verzucht. Pas na twintig *tries* begint het ergens op te lijken en komt de camera van Levi uit zijn rugzak. Het moment om gelijk de berichten op zijn mobieltje te checken.

‘Sms’je van Kees. Waar we uithangen? Hij zit bij Jim thuis.’ Een stuk lastiger om met z’n allen af te spreken nu ze hun eigen loads niet meer hebben. Levi belt al. ‘Je weet wel welke straat,’ legt hij aan Kees uit. Maar die gast snapt er geen bal van waar het is, dus komt Jim aan de telefoon. Die weet het wel, alleen begrijpt hij niet wat ze daar doen.

‘Kom nou maar!’ roept Levi ongeduldig. ‘Dan zie je het vanzelf.’

Levi gaat meteen weer achter Joep aan voor een volgende try. De boardslides gaan al beter omdat ze meer gewend zijn aan de gammele schans.

Alleen het sliden over de rand gaat nog steeds wat stroef. Dus pakt Levi een waxinelichtje uit zijn tas om de rand daarmee te waxen. Even later landt hij zijn eerste boardslide perfect, gevolgd door Joep. Dat moet natuurlijk gefilmd worden. Daarna gaan ze gelijk weer door voor een *crooked* ... die Levi landt op het moment dat Jim en Kees de hoek van de straat omzeilen. ‘Wat vet!’ roepen die al van ver. Vol bewondering komen ze dichterbij. In no time ligt er een berg fietsen tegen de heg en testen ook Jim en Kees de schans uit.

‘Je moet meer aan de rechterkant rijden,’ is het advies van Joep aan Jim.

Maar het lukt niemand meer om te landen. De T-shirts plakken aan hun lijf, het klamme zweet staat op hun voorhoofd. Tijd om een kleine pauze in te lassen.

De flessen met water komen uit hun rugzakken en gulzig drinken ze eruit. ‘Ik dacht ...’ zegt Kees en gooit dan het laatste restje uit zijn fles over zijn hoofd en schudt zijn haren uit.

‘Ja, wat dacht jij nou?’ grijnst Joep.

‘Nou, dat jullie vanmiddag naar een uitzendbureau gingen,’ antwoordt Jim voor hem.

‘Dat dachten wij ook,’ zegt Levi. ‘Maar we gingen vanzelf weer skaten toen we deze container ontdekten.’

‘Ach, nog tijd zat om naar een uitzendbureau te gaan,’ zegt Joep, die het horloge van Levi checkt.

Vervolgens doen ze allemaal nog een paar tries, maar al snel geven ze het weer op. De een na de ander zakt neer op de stoeprand. Wat wil je? 31 graden vandaag. Met hun petten wuiven ze zichzelf en elkaar koelte toe.

‘Hadden we onze loods nog maar,’ verzucht Jim. ‘Daar was het tenminste lekker koel binnen.’

‘Ja, en dan met de deuren helemaal opengeschoven ...’

Ineens kijkt Jim grinnikend van Joep naar Levi. ‘Jouw haar groeit alweer, maar Joep blijft vast kaal.’

Die voelt eens aan de korte stekeltjes op z’n kop. Vanwege een weddenschap zijn z’n lange haren en die van Joep er onlangs af gegaan. Jim en Joep liggen inmiddels op straat te matten.

‘Wanneer ga jij op vakantie?’ vraagt Levi aan Kees.

‘O, dat duurt nog wel effe ... Jim gaat ook pas later. Maar gaan Joep en jij echt helemaal niet meer weg?’ Voorzichtig gluurt Kees opzij.

‘Nee, misschien een dag naar het strand of naar een pret-park of zo. Meer zit er deze vakantie niet in. Kath gaat trouwens deze zomer ook niet weg vanwege haar broertje.’

Er valt een kleine stilte. Levi denkt aan de vader van Joep, die overal solliciteert en geen baan kan vinden. En dat het ook niet zo best gaat met het bedrijf van zijn eigen vader. Vandaar dat ze een jaartje moeten overslaan. ‘Ach, volgend jaar beter,’ hoort hij zichzelf stoer zeggen.

‘Woont Jon niet in deze straat?’ vraagt Kees dan opeens.

Hij staat op en kijkt onderzoekend naar alle huizen aan beide kanten van de straat.

‘Jon? Hoe kom je daar nou bij?’ Levi gaat loom met zijn hoofd op zijn rugzak liggen.

‘Ik weet het zeker,’ zegt Kees. Hij pakt zijn skateboard en stept weg.

Jim en Joep krabbelen direct op van de straat. ‘Hé, waar ga je naartoe?’ roepen ze Kees achterna, maar die hoort al niks meer.

‘Ik houd het hier ook voor gezien,’ zegt Joep, z’n handen afvegend aan zijn T-shirt.

‘Wat doen jullie daar?’ onderbreekt een boze stem hem. Een oudere man op een fiets stapt af. ‘En waarom ligt die rotzooi hier op straat?’ Hij schopt ertegen.

‘Die rotzooi, meneer ... dat is onze schans.’ Levi komt overeind.

‘Wat zeg je daar, brutale vlegel!’ Deze man gaat het nooit begrijpen. Zoveel is wel duidelijk.

‘Het wás onze schans, meneer.’ Doodkalm kieperen Joep en Jim plank en balken weer over het randje van de container.

Mopperend over de jeugd van tegenwoordig stapt de man weer op zijn fiets. ‘Dag meneer,’ roepen ze hem na.

‘Wat nu?’ vraagt Joep ongeduldig. De rest haalt zijn schouders op.

‘Ja, wat valt er te doen?’ Moedeloos zakt hij neer naast Levi op de stoepwand.

‘En waar is Kees eigenlijk gebleven?’ Jim kijkt verwonderd om zich heen.

‘Die is ervan overtuigd dat Jon in deze straat woont,’ antwoordt Levi lachend.

‘Jon!’ zeggen Joep en Jim als door een wesp gestoken. ‘Jon van de 3 J’s woont misschien in deze straat? Wat zit je hier dan nog langer op je luie reet!’ roept Jim met zijn armen vertwijfeld in de lucht. ‘Eindelijk hebben we een van de 3 J’s te pakken!’

De mysterieuze pool

‘Nou, van de week dacht Kees ook al dat hij de 3 J’s had gespot,’ zegt Levi schouderophalend. ‘En toen was het loos alarm.’

De 3 J’s zijn Jon, Jef en Jerry. Het zijn drie hiphoppers met wie ze bevriend zijn en wel eens skaten. Samen hebben ze ook handtekeningen ingezameld voor een skatepark in hun dorp. Na een jaar lang vergaderen heeft de gemeente eindelijk toegezegd dat het park na de zomervakantie in de oude cacaofabriek komt.

‘Laatst hadden we met de 3 J’s afgesproken en kwamen ze niet eens opdagen,’ zegt Jim. Hij schopt tegen een paar kiezelsteentjes.

‘Een stelletje onbetrouwbare ratten zijn het,’ lacht Levi. ‘Wel in onze loods skateboarden, maar nu ze zelf een spot hebben ... ho maar.’

‘Nog wel een *pool*.’ Jims ogen glinsteren. ‘Een pool!’ Kei-hard schiet er een steentje tegen de container.

‘Ja, dat is wat we gehoord hebben ... Ik geloof er anders niks van,’ zegt Joep. ‘Een pool hier in de buurt hadden wij ook geweten.’

‘Heb jij de afgelopen dagen de 3 J’s dan nog ergens gezien?’

‘Nee, dat is wel verdacht. Dan moeten ze wel een nieuwe

spot hebben. Maar of dat nou een pool is, weet ik nog niet zo zeker. Die gasten lijken in ieder geval van de aardbodem verdwenen.'

'Net zoals Kees trouwens,' knikt Jim. Ze kijken allemaal de straat in waar Kees opgelost lijkt te zijn, hij is nergens meer te bekennen.

'Dan zit ie misschien al ergens binnen,' merkt Levi op. 'Kom, erop af!'

Ze springen op hun skateboard en denderen over het hobbelige asfalt van de straat. Voordat ze het weten, staan ze alweer aan het eind.

'Nu terug over de stoep en nog eens goed overal door de ramen binnen checken.' Joep schiet al weg. Dus neemt Levi met Jim de andere stoep voor zijn rekening.

'Ben jij wel eens bij een van de 3 J's thuis geweest?' vraagt Levi onderweg.

'Nee, nog nooit ... Ik dacht eigenlijk dat ze alle drie in de nieuwbouwwijk aan de rand van het dorp woonden.'

'Nou, Jon mooi niet,' zegt Levi. Ineens zien ze hem, met z'n blote bast en in een gele zwembroek midden op straat. Kees staat erbij, ze roepen en zwaaien.

'Haha, ik heb hem te pakken,' zegt een glunderende Kees. 'Ineens wist ik weer dat ik een keer met hem ben meegereden.'

High fives worden over en weer gegeven. 'Ja, waar hangen jullie tegenwoordig uit? En niet komen opdagen als we naar die mysterieuze pool van jullie mee willen gaan.'

'Ja, mooi is dat ...' Levi, Joep en Jim staren Jon aan, ze stikken van de nieuwsgierigheid.

‘Bestaat die hele pool eigenlijk wel,’ vraagt Joep en hij begint tegen Jon aan te duwen. ‘In je dromen zeker?’

‘Rustig, rustig ... Het is veel te warm voor dit soort ongein. Laten we hier niet op straat blijven staan. Kom effe mee naar binnen.’ Ze lopen achter hem aan.

‘Wat heb jij een blauwe poot,’ merkt Levi op.

‘Zo meteen ga ik het allemaal vertellen,’ zegt Jon met z’n handen in de lucht.

‘Ja, je zal je oren niet geloven,’ zegt Kees erachteraan.

Ze lopen door een klein gangetje en een kakelbont geschilderde keuken. En staan dan in de tuin, waar een vrouw druk bezig is met het schilderen van het schuurtje.

‘Mijn moeder,’ zegt Jon trots. Wow, gaat er door het hoofd van Levi als hij haar een hand geeft. Ze heeft vlammend rood geverfd stekeltjehaar, een heleboel ooringetjes en een piercing in haar neus. Maar ze heeft ook een paar veelkleurige tattooes van vogels en bloemen op haar armen.

‘Laten we maar even een pauze inlassen vanwege het bezoek,’ zegt ze met een knipoog naar Jon. ‘Willen jullie iets drinken? Of hebben jullie liever een waterijsje?’ vraagt ze grinnikend.

Een ijsje wil iedereen wel.

‘Plof neer, zou ik zo zeggen.’ Jon wijst naar het gras onder een witte parasol. ‘Ik help mijn moeder effe met schilderen,’ legt hij uit.

‘Is het daar niet een beetje te warm voor?’

‘Ach, toch ook veel te warm om te skaten ... Ik heb pas na het eten met Jerry en Jef afgesproken,’ zegt Jon met een grote grijns.

‘Lukt dat met je poot?’ vraagt Levi.

‘Natuurlijk.’

‘Maar hoe zit het nou?’ begint Joep ongeduldig.

‘Ze zijn door de politie meegenomen,’ zegt Kees voor zijn beurt.

‘Wat zeg je nou?’ Verbaasd kijkt iedereen Jon aan.

‘Laat ik daar dan maar mee beginnen.’ Hij kijkt van de een naar de ander en vertelt. ‘Was ergens van een stairs *afgepopt*, maar bij de landing viel ik keihard achterover.’ Jon steekt zijn blauwe been op als bewijs. ‘En schiet m’n board toch de weg op ...’

‘Shit! En toen?’

‘Ze zullen het wel niet geloven.’ Lachend kijkt Jon Kees aan.

‘Wat dan, wat dan? Vertel dan, man!’

‘Kwam m’n board uitgerekend terecht voor een politie-auto. Die gasten moesten vol op de rem staan. Twee agenten sprongen woedend de auto uit. Ze hadden er geen enkele boodschap aan dat ik daar op de grond lag te kermen van de pijn. Ik moest mee naar het bureau. Jerry nog zeggen tegen die agenten dat ze toch ook soms voor fietsers moeten remmen en dat die dan ook niet meteen afgevoerd worden ... Hij kon gelijk ook mee. En Jef vond dat Jerry gelijk had. Toen hebben ze hem voor het gemak ook maar meegenomen, want we konden ook geen ID’s laten zien. Tja, toen waren we dus niet op die afspraak met jullie.’

Verbluft kijkt iedereen hem aan. ‘En hoe is het afgelopen?’

‘Een van die agenten wist onderweg al te vertellen dat dit

geintje ons honderden euro's ging kosten.'

'Echt waar?'

'De halve middag hebben we op het bureau moeten zitten voordat de vader van Jerry ons op mocht komen halen. Hij heeft nog gepraat als een waanzinnige, maar we hebben alle drie een boete gekregen.'

'Hoeveel?'

'Uiteindelijk moesten we vijfëndertig de man dokken.'

'Jemig, zoveel!'

'Ja, die hebben we moeten lenen. Daarom plukken we nu tomaten en zien jullie ons niet meer in het dorp. Ben nog maar net thuis, vanochtend al om zeven uur begonnen.'

'O, dus er is helemaal geen pool.' Jim klinkt diep teleurgesteld.

'Zie je nou wel,' zegt Joep, die hem aanstoot.

De moeder van Jon komt de keukendeur uit met een blad met daarop een theepot en waterijsjes. 'Welke smaak?' vraagt ze. Het wordt nog een heel gevecht voordat ze van hun ijsje likken.

Dan zegt Jon: 'Maar die pool bestaat natuurlijk wel!'

Levi en zijn vrienden verslikken zich in hun ijs.

'Ja, wat dachten jullie nou? Vanwege al die toestanden zijn we er alleen een paar dagen niet meer geweest. Het is ook best ver van hier.'

'Waar dan?' vraagt Levi terwijl zijn halve ijsje op zijn T-shirt valt.

'Ja, waar? Zeg het dan gewoon!' roept de rest door elkaar.

'Waarom gaan we er niet gelijk naartoe?' zegt Jim opgewonden.

‘Als we nou na het eten afspreken en met z’n allen gaan? Jef en Jerry liggen nu vast te pitten ... Kunnen niet tegen het harde werkleven en vroeg opstaan.’

‘Jaja,’ zegt Kees gretig. De rest knikt heftig met hem mee.
‘Deal!’ Levi en Jon geven elkaar een high five.

‘Waar zijn de meiden die bij jullie groepje horen?’ vraagt de moeder van Jon aan Joep en Jim. Ze zit op een tuinbankje en drinkt thee.

‘Ja, waarom zijn die er eigenlijk niet bij?’ vraagt Jon.

‘Kath?’ zegt Levi. ‘Die komt morgen weer. Ze loopt vandaag folders ... En ze moet thuis helpen met haar nieuwe broertje.’

‘Een baby? Ach, wat leuk,’ zegt de moeder van Jon vertederd. ‘Hoe heet ie?’

‘Jamie.’

‘En waar is onze langbenige blonde godin?’ vraagt Jon ondertussen aan de anderen.

‘Hoezo, ónze godin?’ vliegt Jim op.

‘Kijk maar uit,’ waarschuwt Kees Jon. ‘Want hij heeft het met haar.’

‘Met jou?’ Jon kijkt vol ongeloof naar Jim. ‘Valt Cyril echt op zo’n lelijkerd als jij? Heb ik hier iets gemist of zo?’ Vragend kijkt hij de anderen aan.

‘Ja, je was er niet bij op de skatetrip,’ antwoordt de lelijkerd zelf glunderend van oor tot oor.

‘Nou, daar zal Jerry niet blij mee zijn ... Die had geloof ik al heel lang een oogje op haar.’

‘Wie niet?’ fluistert Joep terwijl Jim onverschillig zijn schouders ophaalt.

‘Ze is nu zeilen met haar vader ... zes weken weg,’ komt er nog met een diepe zucht achteraan.

‘Ach, ónze arme Jimmy.’ Joep slaat de klep van Jims pet over zijn gezicht. Het volgende moment rollen ze door het gras.

‘Jullie hebben nog niks over jullie skatetrip verteld,’ zegt Jon tegen Levi en Kees.

‘Dat komt nog wel ... Als Jef en Jerry er ook bij zijn.’

‘Het lijkt alweer zo lang geleden,’ zucht Levi.

‘Hé, kijken jullie eens uit!’ roept de moeder van Jon naar de vechtende Joep en Jim.

‘Weet je, ik gooi jullie eruit.’ Jon staat op. ‘En ik ga met m’n moeder dat schuurtje afschilderen.’ Nog net op tijd grist hij een wiebelende verfpot voor de voeten van Joep en Jim weg.

‘Goh,’ zegt de moeder van Jon giechelend tegen Joep als hij opstaat. ‘Ik geloof dat we dezelfde kapper hebben.’

Grinnikend voelt Joep eens aan de stekels op zijn hoofd die maar niet willen groeien. Dan pakt hij zijn pet van het gras en zet hem weer op.

Als ze door het gangetje naar buiten lopen, werpt Levi een blik door de open kamerdeur. Zag hij het nou goed? Kees achter hem heeft hetzelfde gezien. ‘Hoeveel gitaren heb jij wel niet!’ roepen ze naar Jon, die al buiten staat.

‘Die zijn niet van mij!’ roept hij terug. Hij komt het gangetje weer in. ‘Ze zijn van mijn moeder. Kijk maar effe binnen.’ Een moment later staat iedereen vol bewondering voor

een rek met wel zes gitaren. Dan zien ze het allemaal tegelijk ... Erboven hangt een ingelijste affiche van Jons moeder die gitaar speelt.

‘Ja, mijn moeder is de gitarist van een band en ze zingt ook. Ze heeft vaak optredens, hoor.’

‘Hoe heet die band dan?’

‘Black Raven.’

‘Ja, daar heb ik wel eens van gehoord,’ zegt Joep.

Vol ontzag kijkt iedereen Jon aan. ‘Wat vet!’

‘Wat cool!’

‘Vast geen hiphop met die gitaren,’ zegt Jim tegen Jon.

‘Nee, dude, keiharde punkrock.’

‘Waarom heb je dat nooit verteld?’ vraagt Levi als ze weer naar buiten lopen.

‘Ach.’ Hij haalt zijn schouders op. Tot hun verbazing zien ze Jon van de 3 J’s zomaar rood worden van verlegenheid.

‘Vanavond om zeven uur bij het station?’ zegt Jon dan maar gauw.

‘Oké! Later!’

Als ze terugstappen naar hun fietsen, raken ze niet uitgepraat over de moeder van Jon. ‘Die band maakt ook cd’s,’ weet Joep te vertellen.

‘Maar jij wist toch niet van die moeder?’ vraagt Levi hem.

‘Nee, dat niet.’

‘We praten toch alleen over *tricks* met hem,’ lacht Jim.

‘Hoe laat is het?’ vraagt Joep ondertussen aan Levi.

‘Halfvijf alweer,’ zegt Levi, die op zijn horloge kijkt.